

תת"ע 10574/01/14 - נאסר ראמי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 10574-01-14 מדינת ישראל נ' נאסר ראמי
תיק חיצוני: 90502484463

מספר בקשה: 4

בפני	כב' השופטת רות וקסמן
המבקש	נאסר ראמי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, אשר ניתן ע"י כב' השופט אלי אנושי, בהעדר התייצבות המבקש ביום 23.2.14, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, ונגזר עליו קנס בגובה 1500 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 14 ימים וכן פסילה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך שלוש שנים.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין נהיגה בדרך עירונית במהירות של 109 קמ"ש בכביש בו מותרת נהיגה במהירות של 70 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון משום שלא זומן כדן. המבקש קיבל דו"ח בדואר בגין עבירת מהירות, הגיש בקשה להישפט והמתין לקבל זימון כדן לבית המשפט, אך לא קיבל.

עוד הוסיף ב"כ המבקש, כי אם בית המשפט לא ייעתר לבקשה, ייגרם למבקש עיוות דין משום שהמבקש לא נהג ברכב מספר 39-260-61 בעת שמצלמת המהירות צילמה את הרכב, אלא אדם אחר.

ביום 22.1.15 נודע למבקש על גזר הדין על ידי משרד הרישוי.

לבקשה צורף תצהיר המבקש.

המשיבה התנגדה לבקשה בטענה כי המבקש זומן כדן והודעת הדואר חזרה בציון "לא נדרש", ולפיכך אין למבקש אלא

להלן על עצמו.

לתגובה צורף העתק אישור המסירה.

דיון והכרעה

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

א. סיבה מוצדקת לאי התייצבות

אינני סבורה כי יש בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון. מעיון באישור המסירה שצירפה המשיבה עולה כי נשלחה למבקש הזמנה לדיון שנערך ביום 23.2.14 בדואר רשום, וכי הזימון חזר בציון "לא נדרש". המדובר בזימון כדין ואין די בטענה כללית כי הנאשם לא קיבל זימון, אלא עליו להראות מדוע לא פנה לסניף הדואר לקבל את הזימון שנשלח אליו.

ב. עיוות דין

ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי על המבקש להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע: "בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה.... בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין".

טענת ההגנה שהעלה ב"כ המבקש אינה מאפשרת כל בדיקה או התייחסות. לדבריו, ביום ביצוע העבירה, המבקש לא נהג ברכב, אלא אדם אחר, אולם הוא לא ציין בבקשה את שם הנהג ואף לא צירף לבקשה את כל המסמכים הנדרשים לדיון בטענתו כנדרש על פי הפסיקה, כשביניהם תצהיר ערוך כדין של הנהג הנטען.

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו ועברו התעבורתי הכולל 28 ה"ק משנת 2001. בהתחשב במהות העבירה, העונש שהוטל על המבקש נמצא במתחם הענישה הסביר והראוי.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו

לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ה, 15 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.